

ЗАЯВА
З ПРИВОДУ УХВАЛ СЕНАТУ І СЕЙМУ РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА
З НАГОДИ СЕМИДЕСЯТОЇ РІЧНИЦІ ТРАГЕДІЇ НА ВОЛИНІ

Українська громадськість обурена й глибоко занепокоєна ухвалою Сенату Республіки Польща від 20 червня 2013 р. та ухвалою Сейму Республіки Польща від 12 липня 2013 р. з нагоди семидесятиріччя трагедії на Волині. Викликає категоричне несприйняття вибіркового упередженого і незбалансованого підходу обох палат польського парламенту до оцінки кривавих подій на споконвічних етнічних українських землях. Польські законотворці стали на шлях ревізії формули українсько-польського примирення, яка була погоджена між Україною і Польщею десять років тому і зафіксована 10 липня 2003 р. в Заяві з нагоди 60-ї річниці волинської трагедії, схваленої парламентами обох сторін, та у проголошеній 11 липня 2003 р. Спільній заяві Президента України і Президента Республіки Польща “Про примирення – у 60-у річницю трагічних подій на Волині”.

В ухвалах жодним словом не згадано про спричинені збройними підрозділами польського підпілля українські жертви трагедії, а йдеться лише про фізичне винищення поляків. Такий підхід рівнозначний виправданню масових і систематичних злочинів, які чинились підпорядкованими еміграційному польському урядові в Лондоні загонами польської Армії крайової та боївками Батальйонів хлопських щодо українського населення Волині, які мали організований характер і були спрямовані на фізичне винищення українців на їхніх споконвічних етнічних землях. Активну участь у вимордуванні українців брала також польська поліція, яка контролювалася нацистською окупаційною владою. Отже в української сторони є більш, ніж вагомі підстави кваліфікувати винищення українців на Волині збройними польськими формуваннями не лише як етнічну чистку з ознаками геноциду, а як геноцид.

Польські законотворці оперують нічим необґрунтованою стотисячною цифрою польських втрат, ігноруючи українські жертви польських акцій. Перевірка заявлених польською стороною втрат обох сторін, здійснена в селах Волинської області, виявила, що польські втрати значно завищені, а українські значно занижені. Було також встановлено, що багато поляків, котрі значаться як такі, що загинули внаслідок дій УПА, насправді виїхали після війни до Польщі.

В ухвалі Сенату є згадка про “випадки польської відплати у 1943-1944 роках”, що є свідченням свідомого ігнорування численних фактів винищення українців, яке розпочалось на українських етнічних землях наприкінці 1942 р. Отже охорону українських сіл були змушені здійснювати підрозділи УПА, які з посиленням польського терору змушені були пізніше вдаватись і до відплатних акцій.

Криваві події на Волині, на Холмщині, та в інших населених українцями територіях Закерзоння стали трагедією обох народів.

Слід пам'ятати, що українсько-польське протистояння на Волині свідомо провокували як німецька окупаційна адміністрація, так і командування керованих з Москви радянських партизанських з'єднань. Однак глибинним підґрунтям Волинської трагедії був конфлікт фундаментальних національних інтересів. Всі фракції ОУН і керівництво УПА обстоювали і збройно захищали право українців створити на споконвічних українських землях Українську соборну суверенну державу. Польський еміграційний уряд в Лондоні вважав Волинь та інші українські землі, окуповані Польщею після 1918 р., частиною території польської держави і відповідно орієнтував польське збройне підпілля на їхню зачистку від українського елементу.

Ухвали Сенату і Сейму Республіки Польща є спробою нав'язати українцям і всій Європі односторонній погляд на волинські події, очорнити український національно-визвольний рух та підірвати міжнародний авторитет України. Ці ухвали руйнують добросусідські українсько-польські відносини, заохочують проросійські і прокомуністичні сили в Україні, які виступають проти незалежної української державності та її євроінтеграційного курсу, підіграють шовіністичним силам у Польщі, що висувують територіальні претензії до України, а також сіють у свідомості молодого покоління українців і поляків зерно взаємної недовіри й ворожості.

Ми звертаємось до парламентських і урядових кіл, політиків, науковців, громадськості Польщі не ревізувати вже погоджену формулу примирення і не відмовлятися від конструктивного діалогу з метою встановлення історичної правди як надійного підґрунтя для збереження духу українсько-польського примирення і злагоди, який є міцною запорукою свободи, незалежності та демократичного розвитку обох країн.

Київ, 15 липня 2013 р.

Голова Міжнародного громадського об'єднання «Волинське братство»
Данило Курдельчук

Координатор Народного Комітету захисту України
Дмитро Павличко

Голова Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка
Павло Мовчан

Голова Української всесвітньої координаційної ради
Махайло Ратушний

Голова спілки офіцерів України
Євген Лупаков